

1 De monstermoeder

Toen ik onlangs op een duur strand een bekende, jonge, elegante en charmante Parisienne zag, die door iedereen aanbeden en geëerbiedigd werd, moest ik denken aan dat afschuwelijke verhaal en aan die afschuwelijke vrouw.

Het is al lang geleden gebeurd, maar zulke dingen vergeet je niet. Ik was door een vriend voor enige tijd bij hem thuis in een provinciestadje uitgenodigd. Als een goede gastheer bracht hij mij overal naar toe; hij liet mij de overbekende landschappen, de kastelen, de fabrieken en de ruïnes zien; hij toonde mij de monumenten, de kerken, de oude gebeeldhouwde deuren, reusachtige of vreemd gevormde bomen, de Sint-Andreas-eik en de Roqueboisehaag.

Toen ik met de nodige uitroepen van welwillendheid en enthousiasme alle bezienswaardigheden van de streek beschouwd had, verklaarde mijn vriend met een bedroefd gezicht dat er verder niets te zien viel. Ik haalde verlicht adem. Ik zou dus in de schaduw van de bomen een beetje kunnen uitrusten. Maar plotseling riep hij uit:

‘Och ja! Wij hebben nog een monstermoeder, je moet kennis met haar maken.’

‘Hoe zo, de monstermoeder?’ vroeg ik.

‘Het is een walgelijke vrouw, een echte duivelin, die ieder jaar, vrijwillig, een wanschepsel, wanstaltig en afgrijselijk, kortom een monster ter wereld brengt, en die verkoopt aan kermisvolk. Die afschuwelijke zakenlieden

komen van tijd tot tijd informeren of zij nog een nieuw gedrocht gebaard heeft en als de betroffene hun aanstaat, nemen zij hem mee en betalen een rente aan de moeder. Zij heeft elf van die telgen. Zij is rijk. Je denkt dat ik een grapje maak, dat ik het verzin, dat ik overdrijf. Neen, waarde vriend. Ik vertel je slechts de waarheid, de zuivere waarheid. Laten we die vrouw bezoeken. Ik zal je daarna vertellen hoe zij een monster- fabriek geworden is.'

Hij nam me mee naar een buitenwijk.

Zij woonde in een leuk huisje langs de weg. Het was aardig en goed onderhouden. De tuin stond vol bloemen en het rook er heerlijk. Het leek het huis van een gepensioneerde notaris.

Een dienstmeisje liet ons binnen in een soort boerensalonnetje en de ellendeling kwam te voorschijn.

Zij was ongeveer veertig jaar oud. Groot, met harde trekken, maar goed gevormd, krachtig en gezond, helemaal het type van de stevige boerin, half dier, half vrouw.

Zij wist dat zij met de vinger nagewezen werd en ze scheen slechts met een zekere kwade bedeesdheid de mensen in haar huis te ontvangen.

'Wat is er van uw dienst, heren?' vroeg zij. Mijn vriend antwoordde:

'Er is mij vertelt dat uw laatste kind normaal is en dat hij geenszins op zijn broers lijkt. Ik wilde mij ervan

overtuigen. Is dat juist?' Zij wierp een geniepige, nijdige blik op ons en antwoordde:

'O, nee, o, nee, m'n beste meneer! Hij is misschien nog wel lelijker dan de anderen. Ik heb geen geluk, geen geluk. Het zit me niet mee, 't zit me niet mee. Allemaal van die, mijn beste meneer, allemaal van die, 't is verschrikkelijk; hoe kan dat nou dat de goeie God zo hard is voor een arme, eenzame vrouw, hoe kan dat nou?' Zij sprak snel, met neergeslagen ogen, schijnheilig, als een wild dier dat bang is. Zij verzachtte de schelle toon van haar stem en het was verbazingwekkend dat die aandoenlijke woorden, aaneengeregen met hoge stem, voortkwamen uit dat grote, te zware, bonkige lichaam, dat gemaakt leek te zijn om heftige gebaren te maken en te huilen als de wolven. Mijn vriend vroeg:

'Kunnen wij uw kindje zien?' Ik dacht dat ze bloosde. Maar misschien vergiste ik mij. Na enkele ogenblikken van stilte, sprak zij met een harde stem:

'Wat heb dat nou voor nut?' Zij had haar hoofd opgericht en keek ons recht in het gezicht met vuurschietende ogen. Mijn vriend antwoordde:

'Waarom wilt u hem niet laten zien aan ons? Er zijn heel wat mensen aan

wie u hem wel laat zien. U weet over wie ik spreek!' Zij sprong op, liet haar drift de vrije loop en schreeuwde luidkeels: